Extenuats

'Estic cansat!', m'ho deia un amic fa pocs dies amb una expressió a la cara i un deix sonor que feia pena. La seva esposa, al costat, va fer que sí amb el cap diverses vegades. Ella, era clar, també ho estava de cansada i no per mandat marital, és una dona amb pensament propi i molt potent, cal dir-ho tot.

Aquest cansament, vaig pensar jo, no és el fruit d'una sola cosa, la pandèmia, posem per exemple. No, la cosa sembla més greu, la sensació de cansament col·lectiu és una manifestació que trenca fronteres tot i que, probablement, en cada lloc, començant pel continent, país, ciutat o poble, amics, coneguts i saludats, i finalment el nucli familiar per acabar en cada individu, es viu aquesta mena de percepció onbrívola de la repetició negativa dels actes humans que no solucionen res i que, tant individual com col·lectivament la cosa no marxa com caldria.

"Això no és veritat!", li dic a l'amic que comença a ser gran (no es pot dir vell avui en dia encara que passis dels 70 anys), "la creu de terme destrossada per aquella colla de brètols està al Centre de Restauració de Bens Mobles i s'està treballant per recuperar-la en un termini que confien serà relativament curt". "I on són els brètols, sobretot l'heroi cavallista" -respon ell- "Hi ha una denúncia en contra seva?. Pagarà els danys causats?". Silenci, de moment. El que sí s'ha parlat en el darrer ple municipal és de la Conservació i Protecció del Monestir, antiga abadia benedictina declarada Bé Cultural d'Interès Nacional l'any 1931. La Comissió Gestora del Monestir de Sant Cugat encarregada d'elaborar un Pla Director dels arranjaments més importants i un Pla d'usos del seu entorn, constituïda l'any 2016, ha fet i té molta feina a fer i cal que es vesteixi de fe, esperança i caritat tenin en compte que tot plegat ha d'obtenir el vist i plau, si no estic errat, de l'Ajuntament de la ciutat, la Generalitat de Catalunya, la Parròquia de Sant Pere d'Octavià, el Bisbat de Terrassa, la Diputació de Barcelona, la UAB i el Grup d'Estudis Local de Sant Cugat.

Sembla obvi que una de les accions protectores, sent les més importants i urgents les rehabilitacions programades que ja es van començar a fer fa uns anys i segueixen, seria tancar a determinades hores el conjunt monumental com es fa en tots els països que podem considerar civilitzats d'Europa. Una petita acció, pel seu cost, però important pel seu efecte visual i quotidià, seria la neteja de tot l'entorn i no deixar, com passa constantment, que l'aigua de rec o de la pluja embrutés de terra les zones vinanatitzades (per exemple la que passa per davant de la Casa de Cultura) on hi ha terra, primer fanguet i després terra seca, durant dies i dies (més d'una quinzena he arribat a observar), sense que ningú netegi un pas per on transiten diàriament centenars de persones i cada dijous moltes més quan es munta el mercadet.

"Home, entens que estigui cansat?", em diu el meu amic després de comentar tot això que acabo de transcriure. "És que el problema és greu", continua ella amb rotunditat, "és que sembla que les experiències passades no serveixin de res. Comprens?". M'els miro amb simpatia i no sé que dir encara que penso: "I tant que us comprenc!!". I que m'en dius del cribatge per joves?. No van arribar a 400 i ho podien fer, segons estadístiques, més de 4.000!". Abaixo el cap com si la culpa fos meva. Jo estic vacunat des del mes d'abril perquè estic dins de la zona de vulnerables (més de 80 anys) i no comprenc com encara hi ha gent que no es vol vacunar, que considera per diferents motius que tot plegat és una mentida, o una acció premeditada per controlar a la gent, que no és veritat que hi ha una pandèmia, que no se sap si les vacunes són adequades, que ens injecten elements per després autodirigir-nos... Jo no ho entenc i sempre penso que tots aquest/es segurament no en tingut cap mort proper, o no ho han viscut directament amb la seva parella o un oncle que ha estat tres mesos en una UCI i n'ha sortit amb greus problemes de salut gairebé irrecuperables. Això al marge de decisions equivocades que només poden fomentar el creixement de positius com són els concerts multitudinaris que, tot i amb normes en la zona tancada, tothom podia suposar que hi hauria tanta gent fora

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/154958.html

Copyright 2024 Cugat.cat

com dins perquè es tractava de música amplificada i, si no, que els hi preguntin als veïns.

Els anomenats negacionistes no s'adonen que de controlats ja n'estem ara. Jo vaig a dinar a un restaurant i quan surto ja em preguntem que tal ha anat tot i em recomanen uns altres restaurants del voltant. O si un dels meus nets, jo no, demana alguna cosa per Amazon ja sap que el tenen fitxat, saben quan, com, què ha comprat, si ha repetit, en quina mesura, de quina manera, etc. etc. i la Caixa (abans de tots) i ara Parlar, Escoltar i Fer, sap perfectament de què disposo, com i quan m'ho gasto, per què cada cop pago més amb targeta de crèdit i el diner en metàl·lic acabarà desapareixent i si compro entrades per al teatre o per al cinema ho faig a través d'una entitat telemàticament i també, és obvi, saben que m'agrada o que no, i quan gasto en allò i en això... Ara poses la targeta i aviat posaràs la cara davant un lector i apa endavant!.

Em miro als meus amics i faig un sospir profund: "Escolteu: tots n'estem una mica de cansats però cal viure no?". "Ai!" -diu ella amb un mig somriure burleta- "Em pensava que ara anaves a parlar de política".

EDUARD JENER és crític cultural

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/154958.html

Copyright 2024 Cugat.cat